

kun kunne afbøde en ringe Del af den Ulighed, der bestaar mellem Kommuner, der igangsætter Arbejder, og dem, der ikke har vist særligt Initiativ i saa Henseende.

Da man af Hensyn til Samfundets Interesse finder det paakrævet, at der gennem Lovgivningen gives Kommunerne stærkest mulig Opfordring til at udvise forsvarlig Økonomi indenfor Forsørgelsesvæsenet og at søge Understøttelser erstattet med Arbejde, og da en Forhøjelse af Opholdskommunens egen Anpart af Forsørgelsesudgifterne vil være et virksomt Middel i disse Henseender, skal man foreslaa, at den paa Opholdskommunen faldende Del af de paagældende Udgifter, jfr. Forsørgslovens § 59, Stk. 2, forhøjes fra Trediedelen til Halvdelen.

2. Da det efter Sogneraadsforeningernes Opfattelse ikke er rimeligt, at Sognekommunerne gennem den mellemkommunale Refusion af $\frac{2}{7}$ af Aldersrenteudgifterne, jfr. Folkeforsikringslovens § 65, skal bidrage til Udredelsen af Aldersrente efter Satsen, der staar i Misforhold til de økonomiske Omstændigheder, hvorunder store Dele af Landbefolkningen lever, skal man foreslaa, at Refusionsordningen vedrørende Aldersrente ændres saaledes, at der fremtidig ikke kan anmeldes Aldersrenteudgifter til Refusion efter nogen højere Takst end den, der til enhver Tid er gældende for Landets Sognekommuner.

3. Det er Sogneraadsforeningernes Opfattelse, at man ikke ved det i Forsørgsloven og Folkeforsikringsloven indeholdte Grundlag for Fordelingen til mellemkommunal Refusion har opnaaet den tilsigtede retfærdige Fordeling af de herhenhørende Udgifter.

Ved Udligningen maa Kommunernes økonomiske Bærekraft, saaledes som denne er udtrykt gennem Beboernes Indtægts- og Formueforhold, komme i Betragtning i første Række, og det forekommer Sogneraadsforeningerne nødvendigt, at der ved Udligningen lægges afgørende Vægt paa dette Omraade af Kommunernes Økonomi.

Man skal derfor henstille, at Fordelingsforholdet ifølge Forsørgslovens § 77 og Folkeforsikringslovens § 65 ændres saaledes, at Fordelingen fremtidig sker med $\frac{2}{3}$ i Forhold til Beboernes Skatteevne, $\frac{1}{6}$ efter Indbyggertal og $\frac{1}{6}$ efter afgiftspligtig Grundværdi og Ejendomsskyldværdi. Ved Udfindelsen af Skatteevnen henstilles det i Lighed med det Princip, der var lagt til Grund for Fordelingen af Statstilskud til Kommunerne ifølge § 33 i Lov Nr. 85 af 15. Maj 1903, at anvende den samlede *statsskattepligtige* Indkomst i Kommunen.

4. Det er Sogneraadsforeningernes Opfattelse, at Arbejdsløshedslovens Regler om Tilskud fra Kommunerne som Bidrag til Statens Udgifter til Arbejdsløshedskasser og Fortsættelseskasser og Fordelingen af Tilskudet paa de enkelte Kommuner ikke i deres nuværende Form er retfærdig overfor Kommunerne. Selv om den enkelte Kommune ved Igangsættelse af Arbejder har formaaet at afhjælpe eller dog i væsentlig Grad at nedsætte Arbejdsløsheden i Kommunen, giver dette sig praktisk talt ikke Udtryk i Omfanget af Kommunens Bidragspligt til Arbejdsløsheden i Almindelighed. Dette Forhold føles ubilligt og har givet Anledning til Besværinger fra en Række Kommuner.

Sogneraadsforeningerne anser denne Tilskudsordning som en Statsopgave, der bør løses ved Midler hidrørende fra Statens almindelige Skatteudskrivning, og er derfor principielt imod Bestemmelsen i Arbejdsløshedslovens § 13, Stk. 5.

Saaframt Kommunerne imidlertid ikke maatte kunne aflastes fuldt ud for de omhandlede Udgifter, henstiller man, at der ved Fordelingen af Bidraget lægges afgørende Vægt paa Kommunernes økonomiske Bærekraft, saaledes at Udligningen sker efter de Retningslinier, der er paapeget ovenfor under Nr. 3.